

АЛЬФ ПРЬОЙСЕН. Козенятко, яке вміло рахувати до десяти	2
АЛЛА КОЦУР-КОХ. Як кошеня з хвостиком посварилося	8
ОЛЕНА ПЧІЛКА, ІВАН МАЛКОВИЧ. Безконечна казочка	10
ГЕОРГІЙ ХИМИЧ. Песик та його місячні друзі	11
МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ. Гусенятко	31
Карта польоту гусей	42
МАРИНА та СЕРГІЙ ДЯЧЕНКИ. Жирафчик і Пандочка	43
МАРИНА та СЕРГІЙ ДЯЧЕНКИ. Про Стаську і страховиськ	58
ГРИЦЬКО ГРИГОРЕНКО. Королівна-Крихітка та Киць-Киць	59
МІЛОШ МАЦУРЕК. Про Катержинку і товстий червоний світ	78
ЮРІЙ ВИННИЧУК. Історія одного Поросятка	84
МАРИНА та СЕРГІЙ ДЯЧЕНКИ. Чарівна стіна	104
ЮРІЙ ЯРМИШ. Їжачок та Соловейко	105
ІВАН МАЛКОВИЧ. Дівчинка і Бузковий Вовк	124
Лабіринт	143

АЛЬФ ПРЬОЙСЕН
**Козенятко, яке вміло
рахувати до десяти**

Художник ІВАН СУЛИМА

Переклад з норвезької Ліди Маклін за редакцією І. Малковича

Було собі маленьке Козенятко, яке навчилося рахувати до десяти. Якось підійшло воно до озера – і раптом побачило своє відображення у воді. Воно стало як укопане і довго себе розглядало. А тепер послухай, що було далі.

– Один! – сказало Козенятко.

Це почуло Теля, що гуляло поблизу і скубло травичку.

– Що це ти робиш? – поцікавилося Теля.

– Я само себе порахувало, – відповіло Козенятко. – Хочеш, я й тебе порахую?

– Ну, якщо мені не болітиме, то я не проти, – сказало Теля.

– Зовсім не болітиме. Тільки не ворущись, і тоді я зможу тебе порахувати.

– Ой ні, я боюся... Та й моя мама мені не дозволить, – промовило Теля, задкуючи.

Але Козенятко не відступалося і вигукнуло:

– Я – це один, ти – це два. Один, два!

– Ма-а-мо-о! – заревіло Теля й почало плакати-ридати.

Тут до нього підбігла корова з дзвіночком на ший.

– Ти чого ревеш? – запитала Корова.

– Козенятко мене порахувало! – поскаржилося Теля.

– А як це? – здивувалася Корова.

– Ну, я вмію рахувати до десяти, – сказало Козенятко. – Ось послухайте: один – це я, два – це Теля, три – це Корова. Один, два, три!

– Ой, воно вже й тебе порахувало! – рюмснуло Теля.

Коли Корова це зрозуміла, вона ду-у-же розсердилася.

– Я тобі покажу, як знущатися з мого Телятка і з мене! Ану ж, моє любе Телятко, даймо йому хльосту!

І Корова з Телям кинулися до Козенятка. Козенятко перелякалося, підскочило, як ужалене, і кинулося навтьоки.

А Теля з Коровою – за ним.

Недалечко на пасовиську стояв Бичок. Він колупав рогами землю і підкидав угору жмутики трави.

Теля з Коровою протупотіли повз нього.

– Егей, чого ви женетеся за цим малим Козенятком? – спитав Бичок.

– Бо воно нас порахувало! – крикнуло Теля.

– Але ми його спіймаємо! – мукнула Корова.

– Один – це я, два – це Теля, три – це Корова, чотири – це Бичок. Один, два, три, чотири! – вигукнуло Козеня.

– Ой, воно вже й тебе порахувало! – захлипало Теля.

– Ну, це йому так не минеться! – заревів Бичок і разом з усіма кинувся наздоганяти Козеня.

При дорозі походжав Кінь і попасав травичку. Побачивши тварин, що бігли, як на пожежу, він закричав:

– Куди це ви біжите?

– Женемося за Козеням, – відповіла Корова.

– Бо воно нас порахувало, – запхинуло Теля.

– А йому ніхто не давав такого права! – проревів Бичок.

– А як же воно це робить? – поцікавився Кінь.

– Це – дуже просто, – сказало Козеня. – Ось як! Один – це я, два – це Теля, три – це Корова, чотири – це Бичок, а п'ять – це Кінь. Один, два, три, чотири, п'ять!

– Ой, воно вже й тебе порахувало! – отетеріло Теля.

– Ну, тепер нехай начувається! – заіржав Кінь і теж кинувся услід за Козеням.

У загороді мирно спала велика Свиня. Від тупоту вона й собі зірвалася на ноги.

– Куди це вас усіх несе? – запитала Свиня.

– Ми женемося за Козеням, – відповіла Корова.

– Бо воно нас порахувало, – жалібно заревіло Теля.

– А йому ніхто не давав такого права! – проревів Бичок.

– Але ми йому покажемо! – заіржав Кінь.

– А як же це воно вас порахувало? – спитала Свиня.

– Дуже просто! – вигукнуло Козеня. – Один – це я, два – це Теля, три – це Корова, чотири – це Бичок, п'ять – це Кінь, шість – це Свиня. Один, два, три, чотири, п'ять, шість!

– Ой, воно вже й тебе порахувало! – схлипнуло Теля.

– Ох ти ж сяка-така козюка! Ну, постривай! – рохнула Свиня. Вона підрила загороду і рвонула слідом за всіма.

Вони мчали як навіжені і врешті добігли до річки.

А біля причалу стояв невеликий вітрильник.

На борту вітрильника вони побачили Кота, Собаку, Вівцю і Півня. Кіт був коком, Вівця – юнгою, Півень – капітаном, а Собака – лоцманом.

– Стійте! – закричав Півень, побачивши тварин, що мчали наосліп.

Але вже було запізно. Козеня відштовхнулося копитами від причалу і... стрибнуло на борт вітрильника. А за ним – і всі інші тварини.

Вітрильник гойднувся, ковзнув по воді, і його понесло на найглибше місце.

Півень перелякався.
– Рятуйте! – закричав він. – Вітриль-
ник тоне!

Усі затремтіли зі страху. А Півень
знову закричав-закукурікав:

- Хто з вас уміє рахувати?
- Я вмію! – вигукнуло Козеня.
- Ану швиденько порахуй нас усіх!

Вітрильник може витримати тільки
десятьох пасажирів.

– Швидше рахуй, швидше! – загу-
кали всі.

І Козеня почало рахувати:

– Один – це я, два – це Теля, три –
це Корова, чотири – це Бичок, п'ять –

це Кінь, шість – це Свиня, сім –
це Кіт, вісім – це Пес, дев'ять –
це Вівця і десять – це Півень. Один,
два, три, чотири, п'ять, шість, сім,
вісім, дев'ять, десять!

– Слава Козеняті! Ура-а-а! – закри-
чали усі.

Вони перепливали річку і зійшли
на берег.

А Козенятко відтоді так і залишилося
на вітрильнику. Тепер воно працює
контролером. І щоразу, коли Півень
перевозить когось на протилежний
берег, Козенятко стоїть на причалі
і рахує пасажирів.

*Alf Prøysen, Gøllskillingen som kunne telle til ti.
First published by Ylden Norsk Forlag 1957
Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS 2000 [All rights reserved.]*

